

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Protokolant: st. prot. sąd. Karolina Tomiak

przy udziale Oskarżyciela ---

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016r. i 14 marca 2017r. sprawy

J. C.

obwinionego o popełnienie wykroczeń z art. 119 § 1 kw i art. 141 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 15 lipca 2016r, sygn. akt. II W 591/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego adw. R. H. kwotę 619,92zł. (w tym VAT) tytułem kosztów obrony z urzędu udzielonej obwinionemu przed Sądem odwoławczym,
3. zwalnia obwinionego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz nie wymierza mu opłaty.

Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2016 roku w sprawie II W 591/15 Sąd Rejonowy w Kościanie w pkt 1 uniewinnił obwinionego J. C. od popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i jednocześnie w pkt 2 uznał obwinionego J. C. za winnego wykroczenia z art. 141 k.w. (k. 65 – 65v).

Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego wnieśli: obwiniony (k. 71) oraz obrońca obwinionego (k. 77 – 79).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez obwinionego oraz jego obrońcę nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przed ustosunkowaniem się do apelacji wniesionych w niniejszej sprawie należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego obwinionemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Z uwagi na tożsamość argumentacji podniesionych w obu apelacjach, a sprowadzającej się do kwestionowania oceny materiału dowodowego, zostaną one omówione wspólnie, albowiem odmienny sposób sporządzenia niniejszego uzasadnienia byłyby niecelowy.

Przede wszystkim więc podkreślenia wymagało, że wbrew stanowisku obu skarżących ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisach art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Sąd odwoławczy w całości akceptuje i podziela ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy, które powstały na skutek prawidłowo ocenionego materiału dowodowego.

Kwestionując materiał dowodowy przemawiający za winą i sprawstwem obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia z art. 141 k.w. obaj skarżący we wniesionych apelacjach wskazywali na defekty w zakresie oceny zeznań świadków B. G., S. K. oraz A. Ł., tj. pracowników sklepu (...) obecnych w pracy w dniu zdarzenia. Sąd odwoławczy nie podzielił jednak zgłoszonych przez nich zastrzeżeń, albowiem zeznania wskazanych świadków były spójne, konsekwentne, a także spontaniczne, co do okoliczności używania przez obwinionego słów wulgarnych i nieprzyzwoitych. Kobiety te zgodnie opisały, iż obwiniony w trakcie wymiany zdań z A. Ł. przy kasach był silnie wzburzony i używał w ich kierunku wyzwisk, albowiem w jego ocenie nie miały prawa domagać się zapłaty za zbitą przez niego butelkę z alkoholem. A. Ł. wskazał m.in. „pan wtedy zaczął się głośno wyrażać to znaczy wykrzykiwał wyzwiska to były przekleństwa...” (k. 47v), a także: „wtedy mężczyzna zaczął być wulgarny zaczął energicznie gestykulować rękoma, używał takich słów jak cyt. ‘jesteśmy pojebami’, ‘za nic kurwa nie zapłacę’ itp.” (k. 6), natomiast S. K. podała: „wtedy mężczyzna zaczął być wulgarny, zaczął energicznie gestykulować rękoma, używał słów nieprzyzwoitych...” (k. 9), a także „jeszcze krzyczał na Anię, że jest nienormalna...” (k. 32v), a nadto B. G. także wskazała, że: „były wyzwiska, ten pan wyzywał Anię...” (k. 31v). Wskazane relacje świadków składane zarówno na etapie czynności sprawdzających, jak i przed Sądem meriti dowodzą jednoznacznie konsekwencji świadków oraz pewności ich wypowiedzi. Przy tym Sąd odwoławczy, podzielaając w całej rozciągłości stanowisko Sądu Rejonowego, nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które wskazywałyby na celowe pomawianie obwinionego przez pracownice sklepu. Wszakże są to osoby obce dla obwinionego, które nie miały żadnego interesu w tym, aby fałszywie go pomawiać. Natomiast ich relacje niewątpliwie dowodzą tego, że jego wulgarnie i nieprzyzwoite słowa wzburzyły te kobiety i słusznie uznane zostały za niedopuszczalne. Niezależnie bowiem od tego, że obwiniony był wzburzony okolicznościami zdarzenia, to nie miał prawa w taki sposób zwracać się do pracownic sklepu.

Jedynie w ramach dodatkowej dygresji wskazać można jeszcze, że zeznania wskazanych pracownic sklepu (...) nie były de facto jedynym dowodem świadczącym o sprawstwie obwinionego. Pośrednio bowiem twierdzenia świadków zostały potwierdzone zeznaniami kierownika sklepu (...) (k. 62v – 63), który co prawda nie był bezpośrednim świadkiem całego zdarzenia, lecz opisał to co zarejestrowały kamery monitoringu, albowiem parę dni po zdarzeniu oglądał zajście z udziałem obwinionego. Opis przedstawiony przez kierownika sklepu pokrywał się z opisem zdarzeń naocznych świadków, odnośnie wzburzenia obwinionego oraz jego gwałtownej gestykulacji, w czasie wymiany zdań z pracownicami. Wprawdzie nagranie nie zawierało głosu, jednak taki jego opis przez świadka potwierdza okoliczności zdarzenia, w których obwiniony faktycznie był wzburzony i z tego względu mógł używać słów wulgarnych i nieprzyzwoitych wobec pracownic sklepu.

Zaznaczyć jeszcze trzeba, że obrońca obwinionego wnosił o przeprowadzenie dowodu z nagrania z miejsca zdarzenia. Sąd Okręgowy podjął próbę realizacji tego żądania, którego to przeprowadzenie przez Sąd Rejonowy okazało się niemożliwe z uwagi na uszkodzenie nośnika danych w postaci załączonej do akt płyty (k. 50, 2). W tym celu Sąd odwoławczy zwrócił się do kierownika sklepu (...) o udostępnienie nagrania z dnia zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania jednak okazało się, że niemożliwe jest jego uzyskanie po tak długim czasie od dnia zdarzenia (k. 99). Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy nie mógł przeprowadzić zawnioskowanego przez skarżącego dowodu. Niemniej jednak nie miało to wpływu na treść wydanego wyroku, albowiem przebieg zdarzenia w sposób pełny odtworzono za pomocą zeznań świadków, tj. pracownic sklepu (...), które to zeznania zostały ocenione przez Sąd Rejonowy za w pełni wiarygodne. Stanowisko to zostało natomiast w pełni zaaprobowane przez Sąd odwoławczy, o czym mowa była powyżej.

Ponadto wbrew stanowisku obrońcy obwinionego Sąd Rejonowy słusznie oddalił wniosek dowodowy obwinionego o przeprowadzenie dowodu z zeznań zastępcy kierownika sklepu (...). Osoba ta nie była naocznym świadkiem zdarzenia, a więc jej depozycje nie mogłyby być istotne dla czynienia ustaleń faktycznych, gdyż swoją ewentualną wiedzę o

zdarzeniu (o ile w ogóle jakkolwiek posiadał) mógł czerpać wyłącznie od innych osób. Z tych względów stwierdzenie przez Sąd Rejonowy nieprzydatności tego osobowego źródła dowodowego było w pełni trafne i zasługuje na akceptację Sądu odwoławczego.

Skarżący wniósł również o przeprowadzenie dowodu z konfrontacji naocznych świadków z obwinionym. Sąd Okręgowy oddalił przedmiotowy wniosek dowody z uwagi na to, iż okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym. W świetle zebranego już przed Sądem meriti materiału dowodowego w postaci obszernych zeznań wskazanych świadków oraz wyjaśnień obwinionego uznać należy, że osoby te przedstawiły już przebieg zdarzenia w sposób wyczerpujący, a Sąd Rejonowy ocenił zeznania świadków oraz wyjaśnienia obwinionego, z którą to oceną Sąd Okręgowy całkowicie się zgodził i ją podzielił.

Konkludując, apelacje złożone w niniejszej sprawie nie zasługiwały na uwzględnienie, albowiem pozbawione były faktycznie skutecznej argumentacji. Przedstawione w nich stanowiska skarżących sprowadziły się do czystej polemiki z ustaleniami oraz ocenami dokonanymi przez Sąd Rejonowy, a jako takie nie mogły okazać się skuteczne.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 104 § 1 k.w. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenia z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach obrony z urzędu obwinionego za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2009 roku, Nr 146, poz. 1188, ze zm.) i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 20 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 ust. 1 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1801) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714). Z tego też tytułu Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adw. R. H. kwotę 619,92 złotych (w tym podatek VAT).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 119 k.p.w. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – zwalniając obwinionego J. C. od kosztów sądowych, w tym od opłaty, albowiem jego obecna sytuacja materialna i osobista nie pozwalają na ich uiszczenie, w szczególności przy uwzględnieniu wysokości świadczenia emerytalnego jakie aktualnie otrzymuje obwiniony.

Małgorzata Susmaga